

Arrest

nr. 48 523 van 23 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken bent u een minderjarige Roma-zigeunerin afkomstig uit Krusevac en bezit u de Servische nationaliteit.

U werd met een schrijven van 25 februari 2010 opgeroepen om u op 19 maart 2010 op het Commissariaat-generaal aan te bieden voor gehoor. U bood zich op de voorziene datum evenwel niet aan.

Op 29 maart 2010 ontving ik een schrijven van uw voogd, mevrouw Francine Pauwels, waarin zij stelde dat u zich niet op het gehoor had kunnen aanbieden omdat u geen vaste verblijfsplaats heeft en aldus niet tijdig van het gehoor op de hoogte zou zijn gebracht en u bovendien niet de nodige middelen had om een treinticket te kopen.

Op 31 maart 2010 nam het Commissariaat-generaal telefonisch en schriftelijk contact op met uw voogd om een nieuwe datum voor een gehoor voor te stellen. Eveneens werd toen uitdrukkelijk aan uw voogd verzocht om uw correcte verblijfsplaats onmiddellijk aan het Commissariaat-generaal door te geven.

U werd op 13 april 2010 middels een aangetekend schrijven uitgenodigd om zich op 22 april 2010 aan te bieden voor gehoor. Opnieuw daagde u op de voorziene datum niet op. Uw voogd en advocate waren wel aanwezig op de voorziene datum.

Op 5 mei 2010 ontving ik opnieuw een schrijven van uw voogd met het verzoek een nieuwe datum voor gehoor vast te leggen.

Zij haalde wederom dezelfde elementen aan voor uw afwezigheid: doordat u geen vaste verblijfsplaats heeft, werd u niet tijdig op de hoogte gesteld van het geplande gehoor en evenmin beschikt u over de nodige middelen om een treinticket te kopen.

Uit uw verklaringen afgelegd in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van de algemene discriminatie van de Roma-bevolking in Servië door etnische Serviërs.

U voegde toe steeds door Serviërs te worden lastiggevallen en bedreigd wegens uw etnische origine. U haalde geen andere feiten of elementen aan.

U zou uw land van herkomst in maart 2009 hebben verlaten in het gezelschap van uw (half)broer, L.(...) V.(...) (O.V. 4.574.951) en via onbekende landen van doorreis naar België zijn uitgeweken, waar jullie op 19 maart 2009 zouden zijn aangekomen.

Op 9 juli 2009 vroeg u hier asiel aan.

U bent niet in het bezit van enige documenten die uw identiteit en/of asielrelaas kunnen staven."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst werd u tot tweemaal toe door het Commissariaat-generaal opgeroepen voor gehoor.

U liet evenwel telkenmale na zich op de voorziene datum op het Commissariaat-generaal aan te bieden.

Uw voogd verzocht na beide voorziene oproepingen om een nieuwe oproeping omdat u niet over een vaste verblijfsplaats zou beschikken en aldus niet tijdig van de geplande gehoren op de hoogte werd gebracht en omdat u niet over de nodige middelen beschikt om een treinticket naar Brussel te kopen (zie schrijven voogd d.d 29 maart 2010 en 5 mei 2010).

Hoewel na uw eerste niet-verschijning op het gehoor werd besloten u nogmaals op te roepen om u alsnog de kans te geven uw vluchtmotieven in detail uiteen te zetten, werd na uw afwezigheid bij het tweede gehoor besloten u niet nogmaals op te roepen.

Immers, hoewel u voogd tot tweemaal toe beweerde dat u niet tijdig van de oproeping op de hoogte werd gebracht daar u niet over een vaste verblijfsplaats beschikt, kan deze verklaring niet worden weerhouden.

Vooreerst verklaarde uw voogd op 19 maart 2010, de datum van het eerste gehoor - uw voogd en raadvrouw hadden zich immers wel op de voorziene datum op het Commissariaat-generaal aangeboden - dat zij u de avond voor het gehoor nog had gezien en dat u haar verzekerd had zich voor het voorziene gehoor aan te bieden (gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2010 p. 2). Derhalve kan de latere verklaring van uw voogd dat u niet tijdig op de hoogte was gesteld van het gehoor, niet weerhouden worden. Bovendien werden uw voogd en raadvrouw op 19 april 2010, de datum van het tweede geplande gehoor, waar opnieuw enkel uw voogd en raadvrouw aanwezig waren, uitdrukkelijk verzocht om uw correcte verblijfsplaats aan het Commissariaat-generaal over te maken en werd bovendien gewezen op de wettelijke verplichting hiertoe. Bovendien werd uw voogd via een mail, d.d 31 maart 2010, nogmaals uitdrukkelijk verzocht om uw correcte verblijfsplaats aan het Commissariaat-generaal over te maken. U, noch uw voogd, noch uw raadvrouw, gingen evenwel in op mijn herhaalde verzoeken.

De verklaringen van uw voogd voor uw afwezigheid op het geplande gehoor van 22 april 2010, met name dat u niet over een vaste verblijfsplaats beschikt en u aldus niet van de oproeping van het Commissariaat-generaal op de hoogte was en u bovendien het geld niet heeft om een treinticket naar Brussel te betalen, kunnen aldus niet langer als enige overmacht worden beschouwd. Immers, het feit dat het Commissariaat-generaal niet op de hoogte is van uw werkelijke verblijfsplaats, is louter en alleen te wijten aan nalatigheid van u en uw wettelijke vertegenwoordigers. Het feit dat u niet over voldoende middelen zou beschikken om een treinticket naar Brussel te betalen, kan niet dienstig als overmacht worden ingeroepen. Immers, uw voogd en raadvrouw zijn beiden woonachtig in Antwerpen, waar ook u volgens de laatste gegevens waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zou wonen.

Door uw handelen maakt u het aldus mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de asielpcedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn/haar verzoek moet beslissen.

Wat er ook van zij, uit uw verklaringen afgelegd in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal blijkt dat u Servië zou hebben verlaten omdat de Roma-bevolking er zou worden gediscrimineerd en bedreigd door Serviërs (vragenlijst CGVS vraag 3.5).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de overheid.

Ook blijkt uit die informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma, wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie.

Voorts blijkt uit voornoemde informatie dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiserdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er voorts verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er

ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren.

Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tot slot dient nog toegevoegd dat ik inzake de (derde) asielaanvraag van uw broer, L.(...) V.(...) (O.V. 4.574.951), op 27 oktober 2009 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar uw broer evenmin enig gevolg heeft gegeven aan een oproeping van het Commissariaat-generaal.

Overigens kan in dit verband nog worden toegevoegd dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u Servië in maart 2009 heeft verlaten samen met uw broer L.(...). Jullie weken naar België uit, waar jullie op 19 maart 2009 zouden zijn aangekomen (verklaring DVZ vragen 30, 32, 33 en 34).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat uw broer reeds op 21 december 2008 op heterdaad werd betrapt bij een diefstal in Heist-op-den-Berg.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw beweerde aankomstdatum in België ernstig in het gedrang. Bovendien wachtte u nog tot 9 juli 2009 alvorens een asielaanvraag in te dienen, terwijl de wettelijke termijn voor het indienen van een asielaanvraag acht dagen bedraagt.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster laat in haar verzoekschrift van 18 juni 2010 gelden (zie p. 2) dat de commissaris-generaal zijn beslissing van 18 mei 2010 een “*gebrek aan afdoende motivatie (sic)*” vertoont.

Zij herhaalt dat zij geen vaste verblijfplaats heeft en dat zij zich wegens gebrek aan financiële middelen niet kon aanbieden op het verhoor voor het Commissariaat-generaal.

In haar verzoekschrift stelt zij nog dat haar afwezigheid op het verhoor te wijten is aan haar halfbroer L. V. die zou geweigerd hebben haar vervoer te regelen of te financieren. Zij beweert sterk afhankelijk te zijn van hem “*die haar doen en laten volledig organiseert*”.

Verzoekster roept derhalve overmacht in en stelt dat niet kan gesteld worden dat er in haar hoofde desinteresse is voor haar asielaanvraag.

Verder stelt zij dat haar individueel verhaal niet werd aanhoord en dat de beslissing genomen werd op basis van een onvolledig dossier en derhalve niet afdoende gemotiveerd is.

Bovendien verklaart zij dat uit het feit dat haar broer op 21 december 2008 een diefstal pleegde in België, niet mag worden afgeleid dat zij op dat ogenblik ook in België verbleef gezien “*vele scenario’s blijven immers open*”.

Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te sturen naar de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76 § 1 en § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht -zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen- is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad deelt de zienswijze van de commissaris-generaal dat de door verzoekster ingeroepen redenen om haar afwezigheid op het verhoor, waartoe zij tweemaal door de commissaris-generaal was opgeroepen, niet als een geval van overmacht worden beschouwd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 9 juli 2009 woonplaats heeft gekozen (zie het formulier "bijlage 26") op een adres in Antwerpen.

Zij werd ervan in kennis gesteld dat de oproepingen rechtsgeldig verstuurd zullen worden naar de gekozen woonplaats.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 februari 2010 en 13 april 2010 per aangetekend schrijven door het Commissariaat-generaal opgeroepen werd voor verhoor.

De uitleg dat verzoekster geen vaste verblijfplaats had, volledig afhankelijk is van haar halfbroer in België die haar doen en laten volledig organiseert, geen financiële middelen heeft, maken geen overmacht uit.

Door de Dienst Voogdij werd aan verzoekster op 3 september 2009 een voogd toegewezen.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat de voogd van verzoekster bij aangetekende brieven van 25 februari 2010 en 13 april 2010 in kennis gesteld werd van de oproepingen. De opsomming door de voogd van alle moeilijkheden die verzoekster eventueel zou ondervonden hebben om zich voor verhoor aan te bieden (zie de brief van 5 mei 2010) wordt niet aanvaard. Vooral de passus dat "*Ruza is minderjarig en in alles afhankelijk en aangewezen op de haar omringende volwassenen*" klinkt zwak in de brief (zie p. 2) van de voogd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal het nodige gedaan heeft om verzoekster toe te laten haar asielaanvraag uit te leggen.

Het in gebreke blijven van verzoekster kan de commissaris-generaal niet verhinderen om zijn opdracht om zich over de asielaanvraag van verzoekster uit te spreken, uit te voeren.

De stelling in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal een beslissing genomen heeft op een onvolledig dossier, zijn beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en derhalve een inbreuk heeft op de beginselen van behoorlijk bestuur, wordt in acht genomen wat voorafgaat, verworpen.

De Raad stelt vast dat, wat betreft de feiten die aan haar asielaanvraag ten gronde liggen, verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot het herhalen van haar verklaringen in de vragenlijst waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten omdat de Serviërs haar en haar familie omwille van hun Rom-afkomst haten, steeds lastig vallen en bedreigen.

Zij voegt er aan toe (zie het verzoekschrift, p. 2) dat zij onlangs nog telefonisch contact had met haar vader in haar land van herkomst die haar vertelde dat hij nog steeds lastig gevallen wordt en geslagen door Serviërs.

Het herhalen van haar verklaringen en de beweringen omtrent de inhoud van het telefoongesprek met haar vader, zijn niet in staat om de motieven, waarop de bestreden beslissing rust, te ontcrachten.

De Raad neemt deze motieven over en schaaft er zich achter.

Het verweer van verzoekster *“vele scenario’s blijven immers open”* in het verzoekschrift op de bevinding van ongeloofwaardigheid in de bestreden beslissing dat zij volgens haar verklaringen hier samen met haar halfbroer op 19 maart 2009 was aangekomen -en pas op 9 juli 2009 in België asiel heeft aangevraagd- terwijl vastgesteld werd dat voormelde broer reeds op 21 december 2008 op heterdaad betrapt werd bij een diefstal in Heist-op-den-Berg, klinkt weinig overtuigend en bevestigt de algehele ongeloofwaardigheid van haar relaas.

In acht genomen wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof aan de door verzoekster geuite vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

2.5. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij laat in dit verband gelden dat er een onjuiste toepassing is van *“art. 26 VW (art. 48/4 van de gecoördineerde wet)”*.

Verzoekster wijst er op dat zij *“als minderjarige geniet van de internationale bescherming op basis van het Verdrag van 20 november 1989 van de rechten van het kind”* en dat dit volgens haar *“enkel kan mits toekenning van een legaal statuut wat gegarandeerd wordt door de toekenning van de subsidiaire bescherming”*.

Vooreerst ontgaat het de Raad waarop verzoekster zich baseert om een schending van *“art. 26 VW”* aan te voeren.

Artikel 26 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de terugwijzings- of uitzettingsbesluiten verbod opleggen om gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster zich voor haar vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (*“art. 48/4 van de gecoördineerde wet”*) beroept op de feiten die zij heeft aangehaald in het kader van haar asielaanvraag.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 4) letterlijk verwijst naar de informatie die de commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier *“waaruit blijkt dat tegen de discriminatie van de Roma in de praktijk ook steeds beter wordt opgetreden door de overheid”* en *“Ook blijkt dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma, wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie”*. De daaropvolgende conclusie in het verzoekschrift *“dat de discriminatie en het geweld tegen de Roma bestaat en wel in die mate dat het optreden van de overheid en de justitie meermaals noodzakelijk is”*, is niet onjuist en inspireerde blijkbaar de autoriteiten in Servië tot de in voormelde informatie opgesomde -succesvolle- maatregelen tot voorkoming van het lijden van ernstige schade zodat er in casu geen aanleiding is tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster voert ook geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Verzoekster vraagt ten slotte onder verwijzing naar artikel 39/76, §§ 1 en 2 van voormelde wet van 15 december 1980 om het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal "opdat zij aldaar zou kunnen worden gehoord mbt. haar asielaanvraag en vraag om subsidiaire bescherming."

Wat betreft de afwezigheid van verhoor van verzoekster op het Commissariaat-generaal is de Raad van oordeel, dat de niet verschijning van verzoekster niet aan de commissaris-generaal kan worden toegerekend en zoals gesteld onder 2.4. in haar hoofde geen geval van overmacht uitmaakt.

Verder is de Raad van oordeel dat uit het verzoekschrift niet naar voor komt dat het onderzoek dat de commissaris-generaal heeft gevoerd op de stukken van het administratief dossier, aanleiding geeft tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE